

Daniels Bog - Nummer et hundrede og otte

Afdækning af den profetiske symbolik: En omfattende analyse af de syv basuner i Johannes' Åbenbaring

Jeff Pippenger

2024-02-29

William Miller fik givet stort lys over de syv menigheder, de syv segl og de syv basuner i Johannes' Åbenbaring. Han anbragte disse profetiske symboler inden for rammen af de to ødelæggende magter: hedenskabet efterfulgt af pavedømmet. Han så ikke ethvert profetisk kendetegn ved disse symboler, men det, han så, fastlagde den grundlæggende forståelse af Guds menigheds indre historie og ydre historie fra apostlenes tid og indtil verdens ende. Den indre historie blev fremstillet ved menighederne, og menighedernes ydre historie blev fremstillet ved seglene. Han så, at basunerne var symboler på Guds dom over Rom, hvilket var et forbillede på Guds dom over Rom ved verdens ende, skønt han ikke så, at Rom ved verdens ende bestod af en trefoldig forening.

Bogen skrevet af Uriah Smith med titlen Daniel and Revelation indeholder nogle fejlagtige idéer, men den blev af Søster White betegnet som „Guds hjælpende hånd“. Hun angav, at den burde udbredes sammen med The Great Controversy, Patriarchs and Prophets og The Desire of Ages. Hendes stærke anbefaling betød ikke, at bogen stod på samme inspirerede niveau som hendes bøger, men at bogen indeholdt „storslået undervisning“ og havde været ansvarlig for „at bringe mange dyrebare sjæle til kundskab om sandheden“.

Bogen anvender milleritisk profetisk logik, ledsaget af profetibegreber, som var ukendte før den 22. oktober 1844. Vi vil henvise til passager i bogen, idet vi fremlægger den trefoldige anvendelse af de tre Ve-råb.

Miller fastslog, at de »syv basuner er en historie om syv særegne og tunge domme, sendt over jorden eller det romerske rige.« De første fire basuner repræsenterer de domme, der blev bragt over det hedenske Rom, og den femte og sjette basun var Guds domme, som blev bragt over det pavelige Rom; men Miller ville ikke have erkendt, at den syvende basun repræsenterede Guds dom over det moderne Rom. Med henvisning til de syv segl og de syv basuner i Åbenbaringen skrev Uriah Smith:

„Efter at have taget bogen går Lammet straks videre til at åbne seglene; og apostlens opmærksomhed henledes på de scener, der udspiller sig under hvert segl. Tallet syv er allerede blevet bemærket som i Skrifterne at betegne fuldstændighed og fuldkommenhed. De syv segl omfatter derfor hele en bestemt klasse af begivenheder, som måske strækker sig ned til Konstantins tid, og de syv basuner endnu en anden række fra den tid og videre frem; dette kan ikke være korrekt. Basunerne betegner en række begivenheder, som finder sted samtidig med begivenhederne under seglene, men af en ganske anden karakter. En basun er et symbol på krig; derfor betegner basunerne store politiske omvæltninger, der skal finde sted blandt nationerne i evangeliets tidsalder. Seglene betegner begivenheder af religiøs karakter og

indeholder kirkens historie fra den kristne tidsalders begyndelse til Kristi komme.” Uriah Smith, Daniel og Åbenbaringen, 431.

En basun er et symbol på krig og politisk uro. Med henvisning til vers to i kapitel otte i Johannes’ Åbenbaring siger Smith:

“‘VERS 2. Og jeg så de syv engle, som stod for Gud; og der blev givet dem syv basuner.’

”Dette vers indfører en ny og særskilt række begivenheder. I seglene har vi haft kirkens historie under det, som kaldes evangeliets husholdning. I de syv basuner, som nu indføres, har vi de vigtigste politiske og krigeriske begivenheder, som skulle finde sted i den samme tid.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 476.

Det syvende segl åbnes i de første seks vers i Åbenbaringen kapitel otte, og på baggrund af åbningen af det syvende segl gør syv engle med syv basuner sig rede til at blæse.

Og da han åbnede det syvende segl, blev der stille i himlen ved omtrent en halv time. Og jeg så de syv engle, som stod for Gud; og der blev givet dem syv basuner. Og en anden engel kom og stod ved alteret med et gyldent røgelseskar; og der blev givet ham megen røgelse, for at han skulle frembære den sammen med alle de helliges bønner på det gyldne alter, som var foran tronen. Og røgen af røgelsen, som steg op sammen med de helliges bønner, steg op for Gud fra engelens hånd. Og englen tog røgelseskarret og fyldte det med ild fra alteret og kastede det på jorden; og der kom røster og tordener og lyn og et jordskælv. Og de syv engle, som havde de syv basuner, gjorde sig rede til at basune. Åbenbaringen 8:1–6.

Der findes en profetisk anomali, som vi har identificeret i tidligere artikler, men som vi endnu ikke særskilt har behandlet i dens særlige profetiske fænomen. Denne anomali er, at symboler, som repræsenterer en rækkefølge af milepæle i den profetiske historie, alle sammenføres ved afslutningen af den historie, de repræsenterer. Vi har vist, at de fire generationer af laodikeisk adventisme, som er fremstillet ved de fire vederstyggeligheder i Ezekiels ottende kapitel, markerede bestemte milepæle, men at hver af dem som en prøve gentages i historien om beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde. Denne anomali findes også i de syv basuner; for skønt de repræsenterer bestemte domme over det hedenske, det pavelige og det moderne Rom, samles de alle igen, når den eksekutive dom over det moderne Rom begynder ved den snart kommende søndagslov.

De syv basuner har bestemte tidspunkter, hvor de blev opfyldt i fortiden, men Søster White placerer også de syv engle med syv basuner i Åbenbaringen kapitel otte i historien om den snart kommende søndagslov.

“‘Og da han havde åbnet det femte segl, så jeg under alteret sjælene af dem, som var blevet dræbt for Guds ords skyld og for det vidnesbyrds skyld, som de holdt fast ved; og de råbte med høj røst og sagde: Hvor længe, Herre, du Hellige og Sanddru, vil du undlade at dømme og hævne vort blod på dem, som bor på jorden? Og der blev givet hver af dem hvide klæder [De blev erklæret rene og hellige]; og der blev sagt til dem, at de endnu skulle hvile en liden stund, indtil også deres medtjenere og deres brødre, som skulle blive dræbt ligesom de, var fuldtallige’ [Åbenbaringen 6:9–11]. Her blev der for Johannes fremstillet scener, som ikke var

en virkelighed på den tid, men det, som ville finde sted i en fremtidig tidsperiode.”

„Åbenbaringen 8,1–4 citeret.“ Manuscript Releases, bind 20, 197.

I det foregående afsnit anvender søster White dialogen og opfyldelsen af det femte segl på den periode, hvor de syv engle står i begreb med at basune i kapitel otte, men hun placerer også den samme fremstilling i historien om de to røster i Åbenbaringen kapitel atten.

„Da det femte segl blev åbnet, så Johannes Åbenbareren i et syn under alteret skaren af dem, der var blevet dræbt for Guds ords og Jesu Kristi vidnesbyrds skyld. Derefter fulgte de scener, som er beskrevet i Åbenbaringens attende kapitel, hvor de, som er trofaste og sande, kaldes ud fra Babylon. [Åbenbaringen 18,1–5, citeret.]“ Manuscript Releases, bind 20, s. 14.

De syv basuner repræsenterer Guds dom i det hedenske, pavelige og moderne Roms historie, men de er også fremstillet i historien om den 11. september 2001 og i den anden røst fra den snart kommende søndagslov. Efter at have behandlet de første seks vers i Åbenbaringen, kapitel otte, begynder Uriah Smith at fremlægge de første fire basuners historiske opfyldelser.

”Emnet om de syv basuner genoptages her og optager resten af dette kapitel samt hele kapitel 9. De syv engle forbereder sig på at basune. Deres basunen fremtræder som et supplement til profetien i Daniel 2 og 7, idet den begynder med opløsningen af det gamle romerske rige i dets ti opdelinger, hvoraf vi i de første fire basuner har en beskrivelse.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 477.

Smith fastslår, at de første fire basuner var Guds domme over det hedenske Rom. Han citerer vers syv, som angiver den første basuns profetiske kendetegn, og påviser dernæst dens historiske opfyldelse.

Den første ømme og tyngende dom, som ramte det vestlige Rom på dets nedadgående bane, var krigen med goterne under Alarik, som banede vejen for senere indfald. Den romerske kejser Theodosius’ død indtraf i januar 395, og før vinterens ende stod goterne under Alarik i våben mod riget.

Den første invasion under Alarik hærgede Thrakien, Makedonien, Attika og Peloponnes, men nåede ikke frem til byen Rom. Ved hans anden invasion krydsede den gotiske høvding derimod Alperne og Appenninerne og viste sig foran murene til den »evige stad«, som snart blev et bytte for barbarernes raseri.

„Den første basuns lyd har sin placering omkring slutningen af det fjerde århundrede og fremefter og henviser til disse ødelæggende invasioner af Romerriget under goterne.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 478.

Smith identificerer Alarik som symbolet på Guds dom over det hedenske Rom, repræsenteret ved den første basun. Hver af basunerne har en historisk skikkelse, som repræsenterer basunen; Alarik repræsenterer den første basuns komme fra slutningen af det fjerde århundrede. Miller kunne ikke have set, at denne basun blev bragt over Rom på grund af håndhævelsen af søndagen, for Miller var søndagsholder. Dette forhold overså Smith også, men Smith erkendte dog, at den første

håndhævede søndagslov blev indført af Konstantin i året 321. Den profetiske tommelfingerregel, som er forbundet med håndhævelsen af søndagen, er altid den samme, for Gud forandrer sig aldrig, og den regel er, at »nationalt frafald efterfølges af national undergang«. Alarik repræsenterer begyndelsen på den nationale undergang, som tog sin begyndelse netop i den periode, da Konstantin vedtog den første søndagslov.

Smith fortsætter ved at citere vers otte, som identificerer den anden basun, og fortsætter derpå sin kommentar:

„Det romerske imperium blev efter Konstantin delt i tre dele; og deraf den hyppige bemærkning: ‚en tredjedel af menneskene‘ osv., med hentydning til den tredjedel af riget, som var under svøben. Denne deling af det romerske rige fandt sted ved Konstantins død mellem hans tre sønner, Constantius, Konstantin II og Constans. Constantius besad Østen og lagde sin residens i Konstantinopel, imperiets hovedstad. Konstantin den Anden beholdt Britannien, Gallien og Spanien. Constans beholdt Illyricum, Afrika og Italien. (Se Sabine's Ecclesiastical History, s. 155.) Om denne velkendte historiske kendsgerning siger Elliott, som citeret af Albert Barnes i hans noter til Åb. 12:4: ‚Mindst to gange, før det romerske imperium blev delt varigt i de to dele, den østlige og den vestlige, fandt der en tredelt deling af imperiet sted. Den første indtraf i år 311 e.Kr., da det blev delt mellem Konstantin, Licinius og Maximin; den anden i år 337 e.Kr., ved Konstantins død, mellem Constans og Constantius.‘“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 480.

Det historiske fænomen, at Rom blev delt i tre dele, og ligeledes i to dele, som historikerne, hvilke Smith citerer, henviser til, er de elementer i Rom, der identificerer det trefoldige forbund i det moderne Rom, hvilket danner en struktur, som er delt i to, og som repræsenterer foreningen af kirke og stat. Når Smith fortsætter, identificerer han dernæst den historiske skikkelse, som er forbundet med den anden basun.

„Historien, som illustrerer den anden basuns lyd, vedrører åbenbart invasionen og erobringen af Afrika og derefter af Italien ved den frygtelige Genserik. Hans erobringer var for størstedelens vedkommende TIL SØS; og hans triumfer var „som et stort bjerg, brændende i ild, kastet i havet“. Hvilket billede ville bedre, eller blot lige så godt, kunne illustrere flåders sammenstød og krigens almindelige ødelæggelse langs havkysterne? Når vi skal forklare denne basun, må vi se efter nogle begivenheder, som vil have en særlig betydning for den kommercielle verden. Det anvendte symbol leder os naturligt til at forvente uro og omvæltning. Intet andet end en voldsom søkrig ville opfylde forudsigelsen. Hvis de første fire basuners lyd vedrører fire bemærkelsesværdige begivenheder, som bidrog til det romerske riges undergang, og den første basun henviser til goternes hærgen under Alarik, ser vi i denne naturligt efter den næstfølgende invasionshandling, som rystede den romerske magt og medvirkede til dens fald. Den næste store invasion var „den frygtelige Genseriks“, i spidsen for vandalerne. Hans virke fandt sted i årene 428–468 e.Kr. Denne store vandalhøvding havde sit hovedkvarter i Afrika...“

„Vedrørende den vigtige rolle, som denne dristige sørøver spillede i Roms fald, bruger hr. Gibbon dette betydningsfulde sprog: ‘Genseric, et navn som i det romerske riges ødelæggelse

har fortjent en lige rang med navnene Alarik og Attila.”“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 481, 484.

Smith, som citerede historikeren Gibbon, der påpegede de historiske symboler i de første tre basuner, fastslog, at Genserik var den anden basun, og sagde dernæst, at Genserik „fortjente samme rang som Alarik og Attila.“ Alarik er den første basun, Genserik den anden, og Attila hunnerkongen var den tredje basun, som omtales i vers ti. Smith påpegede, at den anden basun, repræsenteret ved Genserik, svarede til historien i „428-468.“ Derpå citerer Smith vers ti, som identificerer den tredje basun, og fortsætter sin fremstilling:

„I fortolkningen og anvendelsen af dette skriftsted føres vi til den tredje vigtige begivenhed, som resulterede i det romerske riges undergravelse. Og når vi søger en historisk opfyldelse af denne tredje basun, vil vi for nogle få uddrags vedkommende stå i gæld til dr. Albert Barnes’ noter. Ved forklaringen af dette skriftsted er det nødvendigt, som denne kommentator siger, „at der skulle være en eller anden høvding eller kriger, som kunne sammenlignes med en flammende meteor; hvis bane ville være særdeles strålende; som pludselig ville fremtræde LIG en flammende stjerne og dernæst forsvinde som en stjerne, hvis lys blev slukket i vandene.“ — Notes on Revelation 8.

„Det forudsættes her, at denne basun sigter til Attilas ødelæggende krige og rasende invasioner mod den romerske magt, som han førte i spidsen for sine horder af hunner....“

“Og Stjernens Navn kaldes Malurt [betegnende de bitre følger].’ Disse ord — som er mere nært forbundne med det foregående vers, således som endog tegnsætningen i vor oversættelse angiver — leder os et øjeblik tilbage til Attilas karakter, til den elendighed, hvis ophavsmand eller redskab han var, og til den rædsel, som hans navn indgød.

»Fuldstændig udryddelse og udslettelse‘ er de betegnelser, som bedst angiver de ulykker, han påførte.« Han kaldte sig selv »Guds svøbe«. Uriah Smith, Daniel and Revelation, 484, 487.

Historien om den tredje basun, repræsenteret ved Attila hunneren, strakte sig fra året 441 til hans død i året 453. Smith citerer dernæst vers tolv, som fremstiller den fjerde basun og beskriver den barbariske monark Odoaker, hvor Vestroms trefoldige symbolik er repræsenteret ved solen, månen og stjernerne. Han identificerer de tre symboler som symboler på “solen, månen og stjernerne—for de bruges her uden tvivl som symboler—og betegner tydeligvis den romerske regerings store himmellys,—dens kejsere, senatorer og konsuler. Biskop Newton bemærker, at den sidste kejser i Vestrom var Romulus, som spottende blev kaldt Augustulus, eller den ‘formindskede Augustus’. Vestrom faldt e.Kr. 476. Alligevel, skønt den romerske sol var slukket, skinnede dens underordnede himmellys svagt videre, mens senatet og konsulerne fortsatte. Men efter mange borgerlige omvæltninger og skiftende politisk lykke blev til sidst, e.Kr. 566, hele den gamle regeringsform omstyrtet, og Rom selv blev reduceret fra at være verdens kejserinde til et fattigt hertugdømme, som betalte tribut til eksarken i Ravenna.” Uriah Smith, Daniel and Revelation, 487.

Her finder vi endnu et vidnesbyrd om Roms tredobbelte deling, som foregriber det moderne Roms tredobbelte forening. Med det østlige Rom og kejser Konstantin blev den tredobbelte deling repræsenteret ved hans tre sønner, men med det vestlige Rom var det deres tredobbelte styreform.

Smith identificerer dernæst, at solen, månen og stjernerne repræsenterer en bestemt rækkefølge, hvori det vestlige Rom blev bragt til fald. Han afslutter sin fremstilling med følgende introduktion til de sidste tre basuner.

„Hvor frygtelige end de ulykker var, som blev bragt over riget ved disse barbarers første indtrængen, var de forholdsvis lette i sammenligning med de ulykker, som skulle følge. De var kun som de første dråber af en regnbyge forud for den strøm, som snart skulle falde over den romerske verden. De tre tilbageværende basuner er overskygget af en sky af ve, således som det fremstilles i de følgende vers.“

"VERS 13. Og jeg så, og jeg hørte en engel flyve midt igennem himlen og sige med høj røst: Ve, ve, ve over jordens beboere på grund af de øvrige basunrøster fra de tre engle, som endnu skal blæse."

„Denne engel er ikke en af rækken af de syv basunengle, men blot en, som forkynnder, at de tre tilbageværende basuner er ve-basuner på grund af de mere frygtelige begivenheder, der skal finde sted under deres klang. Således er den næste, eller den femte basun, det første ve; den sjette basun, det andet ve; og den syvende, den sidste i denne række af syv basuner, er det tredje ve.“ Uriah Smith, Daniel and Revelation, 493.

Vi vil fortsætte med de tre ve-råb ved basunerne i den næste artikel.

Det kejserlige Roms ulykker ved dets fald blev forkyndt helt til den sidste af dem, indtil Rom stod uden en kejser, en konsul eller et senat. »Under eksarkerne i Ravenna blev Rom fornedret til anden rang.« Solens tredje del blev ramt, og månens tredje del og stjernernes tredje del. Cæsarernes slægt uddøde ikke med Vestens kejsere. Rom besad før sit fald kun en del af den kejserlige magt. Konstantinopel delte med det verdensriget. Og hverken goter eller vandaler herskede som herrer over denne endnu kejserlige stad, hvis kejser, efter Konstantins første overførelse af rigets sæde, ofte havde kejseren i Rom som sin udnævnte stedfortræder og vicegerent. Og Konstantinopels skæbne blev forbeholdt andre tidsaldre og blev forkyndt ved andre basuner. Af solen, månen og stjernerne var endnu kun den tredje del ramt.

”De afsluttende ord i den fjerde basun antyder den fremtidige genoprettelse af det vestlige imperium: »Dagen skinnede ikke for dens tredje del, og natten ligeledes.« Med hensyn til den civile myndighed blev Rom underlagt Ravenna, og Italien var en erobret provins under det østlige imperium. Men, som mere passende hører under andre profetier, var det forsvaret for billeddyrkelsen, som først bragte pavens og kejserens åndelige og verdslige magter i voldsom sammenstød; og ved at overdrage paven al myndighed over kirkerne lagde Justinian sin hjælpende hånd til fremmelsen af den pavelige overhøjhed, som senere påtog sig magten til at skabe monarker. I vor Herres år 800 overdrog paven Karl den Store titlen Romernes kejser.« — Keith. Denne titel blev siden igen overført fra Frankrigs konge til Tysklands konge. Og ved kejser Frans den Anden blev selv denne fiktion endelig og for bestandig opgivet den 6. aug. 1806.” A. T. Jones, The Great Nations of Today, 54.